

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 6 frt.
Félévre 3 „
Negyedévre 1 frt 50 kr

Bérmentetlen levelek csak ismert kezektől fogadtatnak el.

Észrevétel nem adtatnak vissza.

Egyes szám ára 20 kr.

A gyűjtésben minden garandsor díjja 20 kr.

Z E M P L É N.

Társadalmi és szépirodalmi közlöny.

(Megjelenik minden vasárnapon.)

HIRDETÉSI DÍJ:
hivatalos hirdetéseknek:
Minden egyes szó után 1 kr.
Azonfelül bélyeg 30 kr.

Kiemelt, díszbetűs körzettel ellátott hirdetésekért természet szerint, minden centiméter után 3 kr. számítatik.

Állandó hirdetéseknek kedvezmény nyújtatik.

Hirdetések a „Zemplén” nyomdájába küldendők.

É l e t k é p.

Minden ember olyan az élet tengerén mint egy megrakott hajó. Elindul egy messze cél felé; elindul teli reménységgel, teli vágyódással, senki nem tudhatja: hány szirtbe, hány akadályba fog ütközni. Vajon az emberek kajánságai, vagy saját szenvedélyei fogják-e nagy útjában rongálni, csüggeszteni.

A hajók között is vannak erősen felvértezettek és gyengébb kiállításúak. Az embereknel sincs különben. Egyik erős és gazdag; a másik gyenge és szegény. A rendeltetés, a cél, a melyért születünk és élünk, egy és ugyanaz: boldogulás és boldogítás. Erős, hatalmas emberek könnyebben és hamarabb jutnak el vágyaik magaslatára; de a „szegény ember dolga, csupa komédia.” Mint Sisiphus a nagy kö hengergetésével, a mint feljut a meredek hegy közepéig, mindjárt visszagurul az s előről kezdi fárasztó munkáját: épen úgy vagyunk mi szegény emberek a boldogság keresésével.

De a ki ép erővel, komoly igyekezettel, becsületes öntudattal vág a munkába és áll oda a hajó kormányára, az rendszerint eljut legalább is olyan nyugvó pontjaihoz az életnek, a hol, mintegy oázison, boldogan megpihenhet, jó lelkiismerettel visszatekinthet az átküzdött utra.

Hanem a ki renyhe, csüggedező, gyáva: az elbukik, az befül. Egy példával fogom igazolni állításomat; mert a példa ékebben szól minden bölcselkedésnél.

Nincs a társadalmi élet zürzavarában talán egyetlen életpálya sem, a melynek képviselőjétől oly sok mindenfélét kívánának: mint éppen azoktól, a kik községi jegyzőséggel foglalkoznak. A legutolsó községi lakostól elkezdve, fel egész a miniszterig, mindenki bírálja, hajtja, rendelkezik vele. Vizsgának is olyanok van alávétve, mint akár egy köz- és váltó ügyvéd.

A jegyzőnek az államszerkezet minden csinját-binját úgy kell tudni, mint a „Miatyánk”-ot. Vitás kérdésekben, pénzügyi bajokban, egészségi, rendészeti, gazdasági, adózási stb. dolgokban minden, de minden az ő ellátása alá esik. És mindenikhez tudnia kell; mert a község szeme, szája csak ő rajta van. Aztán lelkiismeretbe vágó dolog, hogy a falu pennája, a falu eleje is legyen.

A jó jegyzőt aztán a nép nagy szeretettel veszi körül; nélküle nem tesz semmit se örömeiben, se bajában. A lakodalom és a temetés csak úgy rendes, ha a nótárius ur ott ül és ott jár elől. Az ő szava „Szentírás.” Ha biztat: mindenki vele buzdul; ha szomorkodik: mindenki vele busul.

Ismertem egy jegyzőt, aki mert nagyon szerette a népe, egy községet az anyagi és erkölcsi jólét legmagasabb fokára emelt. Tíz év elegendő volt arra, hogy minden elhanyagolt hagyatéki, adózási, adásvételi, tartozási és követelési ügyet rendezzen. Népbankot, olvasókört, kertészeti egyletet s iskolákat állított. Munkába és templomba legelől mindig ő maga járt. A vármegye ezt a derék embert, tisztelettel, — a nép pedig szeretetének minden jeleivel halmozta el.

A község lakosai összetett vállakkal, vidám dal és józü tréfa mellett segítettek minden dolgában a nótárius urat: házat felépítették, földjeit bemunkálták, termését hazahordták s örvendezve rakták helyére.

A szegény jegyzőből gazdag ember lett. Szép családjá, lova, ökre, tehene, mindene volt. Házat az eddig elvonulva élt embernek, előkelő vendégek kezdték látogatni. Bőség, zaj, fény ömlött el a nótáriusi szerény lakban. Azt is emlegették, hogy országgyűlési képviselőnek kellene megválasztani.

Aki annyi bort iszik, amennyit nem bír, megrészezsik. Aki a dicsőségnek olyan sugaraiban sütkérezik, amilyenek nem neki valók, elszédül. A jegyző lassanként nem érkezett elmenni a templomba; aztán kimarad az olvasó körből; majd az iskolákat is elfelejtette; sőt megtörtént, hogy az ügyes-bajos embereket is elutasította.

A községben egy sajnálkozó moraj nyilallott végig.

A községi lakosok szükségletei a haladó korrallal nőttek. A hullámzó társadalmi viszonyok változtak. A szótt-font telekkönyvi rendtartás, majd a sok ujnál-ujabb törvény bejött; sőt életbe lépett a községi bíraskodás is. Az eddigi eljárások és szokások továbbra nem voltak jók. A jegyző ur elmaradt, mert nem tanult. Az ügyes-bajos dolgok megfeneklettek; mert elvégezni nem tudta, vagy nem akarta.

A nép bizodalma, rajongó szeretete megrendült.

A nótárius-család szaporodott, a vagyon fogyott, pusztult; mert az élet új meg új követelésekkel állott elő. Az emberek keztek a jó nevű jegyzőtől elfordulni. A vármegye már nem tisztelte. A népe többé nem szerette.

A jegyző észrevette a dolgot, kinos gondolatok kezdték marcangolni. Kitért a családi egyenlenség is... Mit tehetett? Búlelejtőhöz fogott. Eljárt inni a korcsmába.

A község lakosai között közbeszéd tárgya lett, hogy a jegyző elrészegedett.

Voltak idők, mikor jobbik eszét vette elő. Siró neje, rongyos gyermekei, jó akaró barátjai megrendítették. Ilyenkor munkához fogott. A nép már leste ügy-bajaival ezeket a pillanatokot. Tömegestől vették igénybe munkáját. Megiratták a sok adásvételi szerződést; nála is hagyták bekebelezés végett, odaadván az előlegeket bélyegre és munkára. Hoztak be százakra menő árva-péneket s lerakták mind kezeihez.

Pénz volt; az ember megbódult. Eszébe jutott régebbi állapota. Szerencsét akart próbálni. Kártyázni kezdett. A pénz elment. Az idő eltelt. Az árvaügyek és betáblázások elintézetlenül maradtak. Időközben az illető parcellák birói árverés alá kerültek. Jóhiszemű vevők megszerezték s tulajdonukba vették. Ezekből kibeszélhetlen bonyodalmak és elégtelenségek állottak elő.

A községben előbb csak suttozták, később hangosan kimondták, hogy a jegyző ur csaló.

Tovább nem mondom a történetet. A szívem facsarodik, ha rá gondolok erre az esetre... Hogyan lehet egy ember egy községnek áldása és hogyan lehet azután átká!!

Igen mert a jegyző rossz példája, rosszra vezetője lett a népek. A munkás, becsületes gazdák, iszákos naplopókká váltak a gyarapodás helyett az elszegényedés kapott lábra ahol hosszú évek során át nem volt végrehajtó: mindennaposá lett a kótyavetye.

Azért mondom, hogy: „szegény ember dolgát, boldog isten bírja”. Senki nem tudhatja: vajon az emberek kajánságai, vagy saját szenvedélyei fogják-e élethajóját szirtkebe vezetni, amely szirtke, gátok, aztán vagy összetörök, vagy végképen elterelik attól a céltól, hová mindenikünk törekszik: a boldogulás és boldogítástól.

V. Krüszely Bálint.

Választási mozgalmak.

Nagy-Mihály, 1883. október 19.

Tekintetes szerkesztő ur!

A jövő tisztújítás iránti előértekezletről kívánom önt s becses olvasó közönségét értesíteni, hogy tájékozva legyen a nagy-mihályi járás hangulata s óhaja felől, mely a mai napra gróf Sztáray Antal ur ő méltósága által egybehívott értekezletben határozat erőre is emeltetett.

A mint tehát fönnebb érintem, gróf Sztáray Antal több megye bizottsági tag által fölkérve, értekezletet hívott össze, melyen a gróf uron kívül: Zsolnay D. Endre, Füzesséry Bertalan és Tamás, Olcsváry Bertalan, dr. Raisz Gedeon, Ilnatko János, Szirmay Tamás, Baján Imre, Mihailovits János, Czibur Bertalan, Sulyovszky István, Kulín Gyula, Bakajsa Andor, Polányi Géza és Gyula, Szentlélek Gyula, Thuránszky Ferencz, Spiegel Hermann, Márczlov Endre, Szladek József, Simkovits Pál, Takáts István, id. Fröhlich Gyula, Pajkossy Antal, Vaszyly János, Ujlaky János, Gulácsy Ignác, Rosenblüth Mózes, Naményi Antal, Kollonay Tamás és Popper Ignác megye bizottsági tagok jelentek meg.

Az értekezletet gróf Sztáray Antal üdvözlővén előadta, hogy bár ő nem megyebizottsági tag. kötelességének tartotta az értekezlet egybehívása iránt hozzá több járásbeli biz. tag által intézett kérésnek engedni, mert oly tisztviselőket kívánna a megye és specialiter e járás élén látni, a kiket a járás óhajt s a kik tisztviselői kötelességeiknek eleget tenni képesek is akarnak is. Ez után az értekezlet elnökévé gróf Sztáray Antal, jegyzőjévé Sulyovszky István választván meg, az értekezlet Sulyovszky István indítványa folytán a tárgysorozatban menve határozatilag kimondotta, hogy a központi főtisztviselői állomások tekintetében az azokban most alkalmazott urakat kívánja továbbra is meghagyatni.

A járásbeli szolgabírói állomásban szinte továbbra is a kipróbált jellemű s erélyű Füzesséry Tamást kívánja megtartani, a segédszolgabírói állomásra pedig az értekezlet Kulín Gyulának a kettős ajánlatot célzó indítványát mellőzve, ugyancsak egyhangulag Polányi Gyulát, mint az itteni szolgabírói hivatalnál irnok s tiszteletbeli s szolgabíró minőségben már 6 év óta szorgalom s szakavatottsággal működő, de különben is jog és politikai államvizsgával qualificalt egyént kívánja megválasztatni, kivált miután a jelenlevő szolgabírótól kikért vélemény s megadott nyilatkozat szerint is Polányi Gyula a most is már helyettesítés folytán reá ruházott szolgabírósegédi hivaltal kitűnő szorgalom s ügyességgel, szóval kifogástalanul viszi.

Ez után az értekezlet, határozatainak a meg nem jelent járásbeli biz. tagokkal közlése és

ezeknél, valamint a központban, úgy az egész megyében érvényesítése végett Zsolnay D. Endre elnöklété alatt: Szentlélek Géza, Sulyovszky István, Takáts István, Czibur Bertalan, Baján Gyula, Olevsary Bertalan, Marczlov Endre, Baján Imre, Mihalovics János és Ihnatko János megyebizottsági tagokat, mint állandó végrehajtó-bizottságot kéri fel, feljogosítván őket, miszerint a fenti jelöltek megválasztása érdekében a szomszéd s az összes megyebeli járásokban a vezérferfiak s esetleg a megalakult végrehajtó-bizottságokkal érintkezésbe lépjenek s kölcsönös megállapodások után, amazokkal közös eljárást kötelezhessenek.

A Bodrogközről a Bencsik István szolgabírói, Markovits Miklós segédszolgabírói állomásra ajánló megkeresés az értekezlet folyama alatt érkezvén a biz. tagok kezéhez; — határozatba ment: miszerint az értekezletből választott végrehajtó-bizottság felhatalmaztatik, miszerint a bodrogközi végrehajtó-bizottsághoz az ő és a mi jelöltjeink kölcsönös támogatása és solidaris eljárás iránt viszont megkeresést, illetve választ intézzen.

Végül az értekezlet jegyzőkönyve kinyomatni s minden megye bizottsági tagnak megküldetni határozatott.

Örömmel mondhatom azt, hogy az itteni szolgabírói hivatal, a jelöltek megválasztása esetén s a most helyettesített irnok Ambrózy Gáborral egybeállítva, egy minta-hivatal leendő, a melyben az udvariasság, szorgalom s erély a szakavatottsággal párosulva működik közre a közügy szolgálatában s csak azt kívánhatom, hogy a megyében, az országban a közigazgatásnak csak oly tisztviselői legyenek, mint a minők jelenleg a mieink s jövőre is kandidatusaink s akkor az ország és kormánya nyugodt lehet s megelégedett. Isten velünk.

Szirmay Tamás.

Nyilatkozat.

Barátaimtól értesültem arról, hogy egyesek azon hirt terjesztik, mintha én a szinnai szolgabírói állomásra pályázni már nem szándékosom. Ennek ellenében kénytelen vagyok kijelenteni, hogy ezen hír alaptalan s hogy a fenti állomásra pályázni fogok.

Géczy István.

A közönség köréből.

— Alak és tartalomért a beküldő felelős. —

Tekintetes szerkesztő ur!

Legyen szabad becses lapja hasábjait a következő sorok közlésére igénybe venni.

E lapok f. évi 41-ik számu hasábjain a közönség köréből című rovatban B. M. aláírással egy közlemény jelent meg, mely a gk. e. kormány reputációjának rehabilitálása indokából sikra száll s erős frázisokkal jelesünket Lichvártik Mihály személyét, tanítványait és jubileumát végig hurcolja. Én a szelvetésnek soh sem voltam barátja s nem is reflektáltam volna az ellenszenv szülte támadásokra, de amennyiben a megtámadott ügynek szerény vezetője voltam, kötelességemnek tartom a nagy közönség felvilágosítása céljából e dolgot közelebről és tényállásában megvilágítani.

L. M. Az ungvári tképezdénél mint igazgató 25 évig működött. Midőn ez állását elfoglalta, a szóban levő intézet a legdesperáltabb helyzetben sanylődött. A szakszerű módszeres oktatás ott csak bitoroltatott. Tanultak benne az ifjak énekelni, imádkozni tanítani és az „Ázbuká-t” kezelni. Ilyen elvek és készülség mellett kerültek ki 25—30 év előtt a hegyvidéki tanítók legtöbbjei. L. M. 25 év alatt kiirtotta a gyomot s tántorítatlan buzgalma mellett, a tantervek szigorú betartásával — oda vitte a dolgot, hogy a kérdéses intézet ma már ott áll, a hol kulturális törvényeink szerint állania kell — s nevelt olyan tanítókat, kik az ország legelső helyein is sikeresen szolgálják a haza tanügyét. Persze, hogy az ilyen haladás talán szálkát is szurt, különösen azoknál, kik a butítás elvének ma is barátai s azt mondják: „hogy nem kell a néptanítókat nagy ismeretekre oktatni, mert az káros!”

L. M.-nak illeténi érdemeiért háladatos tanítványai 25 éves működésének évfordulójára megírták életrajzát versben és prózában s kegyelet adójukat lerovandók örömmünnepelet, jubileumot rendeztek tiszteletére s hogy annak a népnevelésre nézve is némi hasznos volta legyen, nevére az „Eötvös-alapban” szegény tanulók stipendiumára ezer frtos alapítványt tettek le. Ez úgy hiszem nem volt, de nem is lehetett komikum vagy komédia, mint a cikkkiró állítja! S a tanítványok sem ítélték el az ért, hogy ily nemes és hazafias czél által vezéreltetve, siettek halájukat leróvni volt mesterük iránt.

Hogy az e. m. kormány miért ellenezte és foglalt indifferens állást ez ügygyel szemben, annak politikájába bocsátkozni nem akarok... Ha L. nem vall nyílt elvet, s ha jelszava nem az igazság

és ha végre bátor fegyverével nem sújtja az intézet felvirágoztatása érdekében — a kötelességet mulasztókat, — úgy ma is éppen olyan kedves ember lenne, mint volt 25 éven keresztül s ma is magán hordaná a veres öveket és nem tört volna be a feje a közmondás szerint...

25 éves jubileumát tanítványai mult hó 6-án tartották meg 200—300 résztvevő jelenlétében, a hol nemcsak Ungvár város értelmisége, de Ungh-, Bereg-, Ugocea-, Maramaros-, Szatmár-, Zemplén-, Abauj-, Szabolcs- és Hajdumegyék is tanítóküldötteik által voltak képviselve. Este az ünnepély után a tanítványok éjjeli zenével tisztelték meg s bucsuztak el szeretett igazgatójuktól, — merész és alaptalan tehát azon állítás, hogy ez alkalommal zeneköltséget a jubiláns fedezte volna; de még alaptalanabb az az állítás, melyben a jubiláns tanítványai haszonlesés gyanújával vádoltának: amennyiben az ünnepély rendezése körüli kiadások nem más, de a tanítványok jelléréiből fedeztetettek, melyekre vonatkozó számadások a jubileumot rendező bizottság alólirt elnökségénél bármikor megtekinthetők.

S.-a.-Ujhely, 1883. okt. 18.

Rigán Mihály,
r. bizotts. v. elnöke.

Bál — Szerencsen.

Kicsi hijja volt, hogy bál nem volt Szerencsen.

Hogy bál akart lenni, azt a „Zemplén” nyomdájából kikerült pazarul kiállított meghívókból lehetett első sorban következtetni. Ez ujság. Eddig szabadkézzel hivogattak.

Hogy bál akart lenni, azt abból is lehetett következtetni, hogy a kedélyek izgatottak voltak október 14-ike előtt, még is ha Mihászna András láta volna a trémázó eladó lányokat, kiket a mamák lázas előkészületekkel szándékoznak bemutatni a nagyvilágnak, bizonyosan azt kiáltotta volna rájuk, hogy: „Nem köll izgatottnak lönyni!”

Hogy bál akart lenni, azt abból a titokszere magaviseletből is lehetett következtetni, melyet a rendezőség tanusított, amely, miután nem rendes, mindennapi dolog, bizonyosan rendkívüli meglepő akart lenni a közönségre nézve. Ez a titokszere pedig legelső sorban ott rejtett, hogy a meghívókból még nagyító üvegen sem lehetett kiolvasni, hogy hát az a „jótékony czél” mi-csoda keresztnévvel bír? A „tapolczai ablakbeveréssel károsult zsidók” vagy: „az antiszemizmus magas lángjában felsült keresztények” javára? A rakonzátlan horvátok „tisztesség tudományi egyletének” vagy: a „kopláló csángók visszazsállításának” a javára? — Mert azt csak megengedi az igen tisztelt rendezőség, hogy nem lehet valaki egy internationalis jótékony lélekkel megáldva, hanem míg némelyik szívesen áldoz az árvák javára, más ép oly szívesen áldoz a magyarországi hajadonok kihazasítása javára, szó ami szó, ezzel legelső sorban annak ártottak, akinek használni akartak; no de jó, bocsássuk ezt meg a rendezőségnek és legfeljebb adjunk egy kis morális predikációt neki; igen ám, de kik azok?...

A titokszeregés fonala odaig ért, hogy a meghívókon nem méltóztattak magukat megnevezni. Lám, lám! Jótékonyczélra fizessünk egy ismeretlen rendezőségnek, akitől sem mi, sem a nagy publikum, sem a boldogítandó és jótéteményezendő nem kérheti számon, hogy mi történik?...

Igy állván a dolog, az izgatott kedélyek csak annyit tudtak, hogy bál lesz; ez járt szájról-szájra a szüretelők között — még pedig nagy bál, amilyen még eddig nem volt, mert a fáma erős szárnyakkal repülte be egész alsó vidékét Zemplén vármegyének és hirdette, hogy elite-bál van készülőben, aminek folytán az urak el ne mulasszák a frakkot felvenni és fehér kesztyüt felhuzni!...

A frítatók különféle versiók keringését hozták mégis mozgásba.

A nagy nap előtt 2—3 nappal bekopogtattam egy helyre, — érdekelvén a dolog, — hogy megtudjam, hogy áll a bál? Kaptam tudósítást. A rendezőség most alakul, (tehát 3 nappal a bál előtt) a jótékonyczél meg lett keresztelve!... Nos?... A felső vidéki magyarosító egyesület alaptökeje gyarapítására! Bravo!

Oh felső vidék, legyen meg a te akaratod, jöjjön el a te országod! Téged akartak e meglepni, vagy a publikumot?... Gazdagítani akartak-e vagy csak kényszerűségből, szorultságból használták fel czimedet?... No megtörtént, megis neveztek a rendezőket, azok elnökét, alelnökét, titkárat, pénztárnokát, de mit ér? A nagy publikum nem tudja, nem lehet bizalommal a jótékonyczélhoz, nem adakozhat a felső vidéki magyarizálódóknak és... a bál pucs lesz!

Elérkezett a nap, október 14-ike, a bál napja, siessünk, hogy találkozhassunk az ujhelyi,

tallyai, tokaji, mádi, tarczali vendégekkel, akiket bizonyosra várnak, mert érkezésüket a hírek elhittették velünk; gyereünk, most már mindegy, mulatni úgy is lehet, miért legyünk mi az áldozat, elég volt ennyi is!

A tokaji vonat megérkezik, utána az ujhelyi, utat nyitottunk a vendégeknek és mondhatom, nem igen kellett toladnodunk, nagyon szűk helyen keresztül férték, mert aki megérkezett az se több, se kevesebb a senkinél! Hát a többi városokból? — Dettó.

Csodálatos dolog, pedig a restauráció küszöbén állunk, ugyan mit csináltak hát a rendező urak, hogy senki sem érkezett? Rendező urak! Kerestem őket mindenhol, egyet sem láttam azok közül, akiket nekem megneveztek — szavahihető emberek! De hát hol a rendezőség? Kik a rendezőség tagjai?

Nincs itt azok közül senki — ez volt a válasz 9 órákor, ugyanez volt a válasz 10, 11, 12 órákor és hajnalban is. No aztán kezdődött a truczczolás. A folyóson egy másik hír keringett, ugyanis, hogy a vasutiak csinálták a bált, hogy ők hozták létre a mulatságot. Csupa truczczból olyan jó kis multság jött létre, hogy olyant mostanában nem láttunk. A derék Ganie ur az állomás főnök, mellette Etterer és Runyay urak ugyancsak kitétek magukért, hogy ezek után a dolgok után, ha egyéb nem, de a legpirosabb kedv szelleme lengje át a táncztermet, mert, hogy bál akart lenni, azt a csekély számu diszes közönség megjelenése erősen indokolta. A legnagyobb elegantiával jelent meg a hölgyközönség. Szerencsről és néhány közzelevő faluról és pusztáról, az urak is grand gala-toiletében és mint a parancsolat ki lett adva, frakkban és fehér kesztyűben. A tokaji Náci ráhuzta a csárdást és olyan kedvvel kerekedett tánczra az ifjuság, mintha azt akarta volna mondani: „Csak azért is!”

A másik szobában azután Ganie urat felemelték és a hála egész özönével elhalmoztak, mellette a vasuti tisztviselőket sorra éltették, mert csakis nekik köszönhető, hogy az október 14-ére hirdett nagy bálból jó kedélyes és feszterlen multság lett. A tánczrendezést Runyay ur vállalta magára és helyét be is töltötte — derekasan.

Soha annyi szép arcot nem láttunk együtt Szerencsen, mint azon a napon. Szép menyecskék, szép leányok együtt voltak, hogy az egész éjszakát átvirrasztani segítsék a mulatozóknak. A csárdásnak soha sem akart vége szakadni, volt is a Náczinak dolga; hát még mikor azt huzta, hogy: „Nincs menyország se pokol!...”

A szünóra alatt „soha se halunk meg!” jelszó mellett foglaltunk helyet az asztaloknál, mely alatt a toasztok sora megkezdődött. Ezután hölgy válasz volt. Végül csárdás, mely kivilágos kivirradtig tartott. A hölgyek közül ott voltak: Vitányi Bertalané, Kolos Barnáné, Icsey Józsefné, Grosz Lajosné, Fischer Ignáczné, Etterné, Ganieiné, Igaz Józsefné; Eperjesy Ilona, Kohányi Bella, Hanák Ilona, Szabó Vilma, Menyhárt Ilona, Schurger Dorottya és Császár Emma. Azt tudom, hogy a felső vidéki magyarosító-egylet nem fogja ezt a napot megköszönni, mert először nem volt jövedelem, ami csakis annak köszönhető, hogy nem köztölték senkivel a czélt; de meg másodsor biztos kutforrásból tudom, hogy nevezett czélra készültek egy bált adni nagy buzgalommal, nagy kilátásokkal az anyagi haszonra nézve, ami most úgy látszik csakis ezért el fog maradni. Mégis csak igaz az, amit Mihászna András ur mond, hogy: „Röndnek muszáj lönyni!”

Különfélék.

(Végrendelkezés) jótékonyczélokra. Özvegy Mudry Károlyné sz Pálkuthy Janka, kinek haláláról mult számunkban megemlékeztünk, végrendeletében több jótékonyczélú hagyományt tett. Így: a Karolina leánynevelő-intézetnek 100 forintot; a Rákóczy-emléktábla fenntartására 20 forintot; az önkéntes tűzoltó-egyletnek 20 forintot; a róm. kath. hitközségi iskola legjobban tanuló növendékeinek, köztük leendő kiosztás végett 50 frtot s végre lapunk nyomdájának 10 forintot hagyományozott.

(Gyászhir.) Nemes Lajos, zemplénmegyei kir. tanfelügyelőt megrendítő csapás érte. Kedves szép ifju neje e hó 18-ának éjjelén rövid szenvedés után meghalt. Nehány nap óta ágyban fekvő beteg volt s bár a gyöngéden szerető férj szívet fájdalmasan s kétségbejítőleg szoritotta össze szeretett neje nehéz szenvedése: ott virrasztott annak ágya fölött a biztató remény, ott derengett az a bánatos férj zemei előtt vigasztalólag, hogy a mindenható talán nem fogja rámérni az irtóztató csapást. A remény nem teljesült: bekövetkezett a gyász. Az általános nyilvánuló részvét nyújtson csak némileg is gyógyírt a pótolhatlan vesztéség által sújtott férju bánatos szívére! A korán elhunyt ifju nő elvesztét a férjen kívül két kiskoru árva siratja. A gyászjelen-

Pályázati hirdetés.

A gálszécsi 687 frt készpénzzel — ebbe értve a lakbért is — és természetbeni fuvarral javadalmazott körjegyzői állomás folyó évi novemberhó 5-én a körjegyzőség székhelyén Gálszécsen választás útján fog betölteni.

Ugyanakkor fog a 350 frt évi fizetéssel rendszeresített segédjegyzői állomás szintén választás útján betölteni.

Miről az ezen állomásokra pályázók azzal értesítettek, hogy rendszeresen felszerelt folyamodványaik f. évi novemberhó 3-ig lent irt szolgabírói hivatalhoz nyújtásuk be.

Kelt Gálszécsen, 1883. évi októberhó 12. napján.

Nemthy József,
gálszécsi járás szbirája.

Légszesz-(gáz-)kocsz

szobák fűtésére, továbbá rézműves, kovács és hason iparosoknak, mint legjobb kovácsoló anyagot ajánl a miskolci légszesz-intézet.

KEGYELET!

Van szerencsém a nagyérdemű közönség becses figyelmébe ajánlani ujonnan és jól berendezett

sirkő raktáramat

veres és fehér

márványkövekben

kívánt diszbetükkel ellátva a legjutányosabb árak mellett.

➔ **Régi sirkővek is kijavíttatnak.** ➔

Tisztelettel

Gold M.

Kossuth-utca, a vámház mellett.

TK. 2928. sz.
1883.

Árverési hirdetményi kivonat.

A homonnai kir. járásbíró mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Izraelovics Náthán végrehajtatónak Pekáry Gyula mint néhai Torma Ádám örökösei részére kinevezett ügygondnok végrehajtást szenvedő elleni 1320 frt tökévelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a s.-a.-ujhelyi kir. törvényszék (a homonnai kir. járásbíró) területén lévő Homonna községben fekvő a homonnai 74-ik sz. tjkönyvben A + 1-4 sorszám alatt foglalt szabad birtokból fele részben néhai Torma Ádámot illető jutalékra felül ajánlat folytán a 2-od árverést 673 frt 50 krban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az 1883. évi november hó 19-ik napján d. e. 9 órakor Homonnán a kir. járásbíró hivatalos helyiségében megtartandó nyilvános árverésen a felülajánlati 891 frt áron felül fog eladatni.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át, vagyis 67 frt 35 krt készpénzben vagy az 1881. évi LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi novemberhó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyministeri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni. Kelt Homonnán a kir. jbróság mint tkvi hatóságnál 1883. évi okt. hó 2-ik napján.

Cseley Antal,
kir. járásbíró.

TK. 2198. sz.
1883.

Árverési hirdetményi kivonat.

A homonnai kir. járásbíró mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Moskovics Ábrahám szalóki lakos végrehajtatónak Paulyik András gondnoksága alatt álló id. Popik János végrehajtást szenvedő elleni 30 frt és 194 frt töké követelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a satoralja-ujhelyi kir. törvényszék (a homonnai kir. járásbíró) területén lévő Szalók községben fekvő a szalóki 47. sz. tjkönyvben id. Popik János, kinek neje Birisics Anna tulajdonul felvett A I 1-18 sorszám alatt foglalt 1/3 volt urbéri bel- és kültelekre, Moskovics Ábrahám szalóki lakos utóajánlata folytán a másod árverést 516 frt 50 krban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az 1883. évi nov. hó 19-ik napján délelőtti 9 órakor Szalók község házánál megtartandó nyilvános árverésen csak az 1210 frt utóajánlati áron felül fog eladatni.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át, vagyis 51 frt 65 krt készpénzben, vagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyministeri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni. Kelt Homonnán a kir. jbróság mint tkvi hatóságnál, 1883. szept. hó 27-én.

Szabadságon lévő előadó kir. jbró helyett:

Szilágyi,
kir. aljbró.

Hirdetmény.

A sárospataki közbirtokosság erdőségében az ideiglenes üzemterv által kitűzött vágásokban levő 2368 darab 38 cm. átlagos átmérőjű tölgy-makkfa, f. 1883-ik év december 1-én, S.-Patakon a közbirtokossági pénztári hivatalban zárt ajánlati versenyen el fog adatni; miről venni szándékozók azzal értesítettek, hogy az eladási feltételek és az eladás tárgyai, minden lép-ten megismerhetők lévén: a kiirt napig 400 frt bánompénzzel ellátott ajánlatukat hozzám nyujtsák be, világosan megjegyez-ven ebben azt, hogy a feltételeket ismerik.

Sáros-Patak, 1883. október 1.

PÚZA SÁNDOR,
közbirtokossági elnök.

3-3

Hirdetmény.

Zemplén megyébe kebelezett Lelesz község tulajdonához tartozó erdőből 2000 darab mű-fa zárt ajánlatok mellett eladó. — A 2000 darab fa becsértéke 32000 frt. A pályázni kívánók 10% bánatpénzeiknek e f. évi októberhó 25-ik napjáig leleszi előjárósághoz leendő beküldésére felhivatnak. A feltételek Lelesz község házánál bár mikor megtekinthetők.

Lelesz, 1883. októberhó 1-én.

BAJUSZ FERENCZ,
bíró.

3-3

Hirdetmény.

A főméltóságú herceg Windischgrätz Lajos tulajdonához tartozó helybeli „Splényi Curia” vendéglő, továbbá „Csillag” és „Alsó-Zöldág” nevű korcsmák a hozzájuk tartozó italmérsi joggal együtt **f. évi november 1-én** Sárospatakon az uradalmi tisztartói hivatalban nyilvános árverésen fognak 3 évre bérbe adatni. A bérleti feltételek úgy a nevezett tisztartói hivatalban, valamint Ambrózy Nándor uradalmi ügyvéd irodájában Satoralja-Ujhelyt megtekinthetők.

3-3

Hordó eladás.

Király-Helmeczen, Elek János urnál, 800 darab hat abroncsba vert

➔ **uj hordó** ➔

olcsó áron eladó.

3-4

1536. sz.
eln. 1883.

Hirdetmény.

A s.-a.-ujhelyi kir. törvényszék, kir. ügyészség és kir. járásbíró hivatali, a s.-a.-ujhelyi kerületi börtön és a kir. járásbírósi fogház helyiségeinek az 1884-ik évben fűtésre szükséglenő 614 2/100 köbméter **tüzifa** szállításának, továbbá a kir. törvényszéki és a börtönhelyiségek világítására szükséglenő **legfinomabb amerikai kőolaj** szállításának, végül a helybeli kir. törvényszék és kir. járásbírósnál az 1884-ik évben előforduló **könyvkötői munkálatok** elvállalásának biztosítása céljából folyó **1883. évi október hó 31. napján** és pedig:

- 1) a tüzfára nézve délelőtt 9 órakor,
- 2) a könyvkötői munkálatokra délelőtt 10 órakor,
- 3) a kőolajra délelőtt 11 órakor, a helybeli kir. törvényszék nagy tanácsstermében nyilvános árlejtés fog tartatni.

Erről az érdeklettek azzal értesítettek, hogy az árlejtési feltételek a kir. törvényszéki elnöki irodában a hivatalos órák alatt megtekinthetők; továbbá, hogy a tüzifa szállítására vállalkozók 100 frt, a kőolaj szállítására vállalkozók 80 frt és a könyvkötői munkálatokat elvállalni akarók 20 frt bánatpénzt tartoznak letenni.

S.-a.-Ujhely, 1883. október 14.

A kir. törvényszék elnök szabadságon:

Major István,
kir. tvszéki bíró h. elnök.